

Zlo u jezičkoj muzici i njena hermeneutika

Pra-zvuk kao među-zvučje ili čista ekspresija jedne nepodnošljive tišine, imaše svoju slikovitu predstavu u svetlosnoj zmijsi “koja guta svoj rep”; te on beše i vakuumsko zrno sadržavanja pra-opreke u sićušnome – kao trepereći oblik suzdržke ospoljenja one beskonačnosti što u vidu “okatog zrna svetlosti” počiva u *čvoru stvaranja*, klupku buduće kompozicije. Otud taj *biljno-mineralni* zvuk podzemnog struktuiranja nebeske harmonije, beše izviraio tek kao podčujni efekat mnogoglasja svetova; odnosno, kao kristalni zglob *kugle sveobuhvatnog*, – koji u-sebi-konzervisanom jedinicom tišine prelamaše svaki pojavni zvuk u izraz *nepodnošljive situacije bivanja-u-procepu*. Otud se može reći da on beše praopisan krug zračenja oko upravo one mikro-doze apsolutne tišine, kakva bi jedina mogla da nađe svoj daleko-poredbeni izraz u domenu pojavnosti. Jer, ovaj zvučno-slikovni oblik pri tom ne konzervisaše samu tišinu, nego međutrenutni doživljajni efekat te tišine, **odslikan u oku** njenog prislušavaoca; tako je on “slikovit simbol reči”*, “zvučna slika delanja i činjenja”** (H. Broh), te *kantovska forma čiste čulnosti a priori*, zgusnut vid znanja one beskrajno vrludave putanje kakva jedina dovodi do mesta (nemogućeg) susreta: – susreta jastva sa svojom nepoznato-poredbenom slikom, u koju to isto jastvo beše samom sebi neshvatljivo preduklopljeno. Stoga, tek na takav način fluidno-ritmovanog omeđavanja pra-date mogućnosti nereceptivnog saznanja, ovaj kristalni oblik neispoljenog zvuka beše omogućio večno-produžnu delatnost /solipsističkog/ mišljenja.

Zakon muzike, kao negativno dijalektičko zlo koje omogućavaše *uzvodni rast kristala međuglasovne praznine drevnog sna*, beše prestabilisan **dissinhronicitet** između jastva i sveta – princip večnog nepodudaranja subjekta sebe-ispisivanja na ekran kosmološkog prateksta i samog tog prateksta; odnosno on beše “uzvodna” vertikalna bezlično-subjektivne sile ništenja jednom već uspostavljene horizontale domena empirijskog, u kome se pojavilo faktičko zlo (najpre kao falsifikat prateksta). I taj (pretpripremljen) princip izrecivosti objektnog sveta beše na-sebi-dogođeno ozbiljenje one prvouobličene zamisli celine, koja je ostala bez ikakve poredbe u ispoljenom vremenu; – te koja je otud morala da potraži jedan prošireno-dimenzionalni prostor svog ospoljenja, čija mogućnost ležalaše na ravni sinopsisa njenog stvaranja, odnosno, u vakuumskoj prostornosti /i to “pre” nego što bi se sama projektovala na vreme/; odnosno, to beše pra-ideja koja je morala da potraži subjekt svog do-razvijanja u “kristalno-prelamajuću” kompoziciju osvetljavanja stecišne tačke svojeg još-nikad-odredivog porekla. Jer to poreklo je vrelo podsticanja volje na zamisao *sinhronije svetova*, – tačnije, vrelo subjektivnog prislušavanja ideje o svom još-uvek-nemogućem, nadljudski-napregnutom postojanju.

Jer to vakuumsko, unutarvremenski neodredivo poreklo jeste dimenzija čiste budućnosti (– instanca apsolutne tišine pred-vidioca –) iz koje vreme, kao (dis)kontinuitet iz-sebe-delotvorne subjektivnosti, vremenjuje kao muzika.

Negativno dijalektičko zlo jeste zlo one forme koja se sasvim odvojila od svog sadržaja (prelazeći u mrtvi omotač, “kutiju” – suprotnost Ideje). To je hegelovska **suprotnost** koja bi trebala da se na kraju povesti izmiri sa duhom (Idejom), iako se sa *njom* ni ne susreće: jer se “kameni” na pokretu *njenog* oponiranja – i ne dovršavajući taj pokret (čemu Adorno, u razvijanju svoje negativne dijalektike, upravo teži). I to zato jer se ne može (tek prvostepenom negacijom) oponirati ono još-nepostojeće: **samosvesna negativnost** duha ili Veliko Neispoljeno, kao jedino okrilje Ideje. Sledeća zamena teze: ne postoji /bar ne na ravni ispoljenog, u-vremenu-dostižnog/ nikakvo *po sebi* i *za sebe* Ideje; odnosno, *ono* postoji – ali tek kao mogućnost – na ravni apsolutne latencije. Jer, ta je pred-data mogućnost *sabit dodatni* prostor nastao izlivanjem-iz-zrcala, u vidu *naddaleke* poredbe, one noćno-skrive svetlosti Ideje, ne i *njena* neposredna emanacija. Ona je prostor čujnosti *neme muzike* koji se, s *neba zvezda nekretnica*, poput “oblaka prozračnosti” katkad “spušta na zemlju”* (Muzil). Jer, ko *nju* jednom čuje taj na svet dalje gleda *kao kroz staklenu pregradu*: to je Eurinoma, Lutalica, hladno-suzni pra-lik Mesečev, što teži da daljinom svojeg povišenog sećanja iskupi ono nekad-dogođeno, *veliku*

nekadašnjicu – koja je ne drugo do /do najveće oštine nemo-zvučnih detalja/ doraden sebe-opažaj Ideje. I upravo je to samo-opažanje onog entiteta koji “još nema svoj prostor”, dakle, onog koji je još u utrobi snevanja vlastitog lika – “s njegove suprotne strane”. A to je upravo ona strana koja ga zrcalno budi i izgoni napolje – da postane muzika! Dakle, muzika kao jezik posredovanja *višeg* i *nižeg* sveta /*up. nad-mesečevog* i *pod-mesečevog*/, ili ono **ekhartovski shvaćeno ne-ništa muzikalno topološkog identiteta čovekovog**. To je ono “maglom” obavijeno, svetlo-nosno *postajuće* čovekovog saznanja – priziv gnevnog palitelja u Noći, što samim sobom porađa prazvuk (Bemeov bog).

Jer, Ideja ne može unapred da zna gde su joj granice (*čvorovi stresova* – kao koordinate plutanja u nekom nemoguće-praznom prostoru –) koje bi je samu pustile u o-stvarenje, ili, u **beskonačno samosvesni oblik tajne**. Tražena je ravan sebe-sagledanja Ideje isto što i *ravan uskrsnuća*, upor. *ciljna uzročnost*. Jer, Idejom (gromnom impresijom) podstaknuto *mišljenje mišljenja*, kao *zrcalna samoafekcija nje same*, budući preintenzivna i time unapred osuđena da se prekine, proizvodi unutar sebe jednu tačno doziranu mini-afekciju – kosougaonu *sliku-impuls (nosioca impresije izvornog sveta*** /Delez), i to zarad oslobođenosti one pred-date joj afekcije kroz akt sve-preuobličanja determinisanog.

&

„Sadržaj je *suviše veliki* za svoju formu... ili bolje, sami sadržaji imaju formu, ali ta forma je prekrivena, podvostručena ili zamenjena jednim prostim sadržateljem, omotačem ili kutijom, čija je uloga da potisne formalne odnose.”

„Ali, postajanje tajne ne prisiljava je da se ograniči na prikrivanje svoje forme u nekom prostom sadržatelju, ili da je zameni za sadržatelja. Sada tajna kao tajna mora da zadobije svoju vlastitu formu. Tajna se uzdiže od konačnog sadržaja do beskonačne forme tajne. Umesto da bude povezana sa čitavom igrom relativnih opažaja i reakcija, tajna ovde doseže apsolutnu neopažljivost. Kreće se od sadržaja koji je dobro određen, lokalizovan, i pripada prošlosti, do opšte *a priori* forme nečega što se dogodilo i što se ne može lokalizovati.”

„ (...) Ono što je važno je da percepcija tajne mora biti sama tajna; ... ”**

(**Delez/Gatari: Postajanje intenzivnim, neopažljivim, životinjom**).

Rad malih razlika, unutar onoga što ih omogućava kao prikrivene /„omotač-kutija”/, proishodi u (“nabojni”) splet *linija bega/leta** (krajnji efekat nečijeg tumačenja) – koje se u sasvim nepredvidljivom momentu pojavljuju iz okvira neke /već utvrđene/ strukture. Ali one nikako ne mogu sasvim (kao usled nekog nestrpljenja, i to zbog trpljenja velike unutarnje napetosti) da iz ove odbegnu te da produže do u beskonačnost svoje titravo-izletne putanje; zapravo, one ne mogu ovu istu da *od iznutra* (“podzemno”) reformišu, sve dok se sam njihov splet uistinu ne oslobodi suvišnih karika (plutajućih valenci) koje ga još uvek vezuju za pra-događaj (sinoptičkog) stvaranja kompozicije /odnosno, za samo pretpostavni, bez traga nestali “svet majčinskog jezičja”, iz koga je, čini se, sasvim neuslovljeno proizišao i *prvi zapis* kao *nemo-muzikalni*, za-davnim-žaleći, – što je osnov tragičkom mišljenju sveta, svojstvenom anticiji/. Tek time ove linije, kao *zapatljano jezičke, usred zakočenosti sebe-prevodeće*, oslobađaju sebe za *daleke susrete* sa linijama **uporedo** (*preliveno-zrcalno*) **izvedenih** begova – kakvi po pravilu dolaze iz nekog drugog medija.

„Nemoguće je da on (prevod) sam otkrije taj skriveni odnos, niti da ga preuspostavi (herstellen); ali ga zato može predstaviti (darstellen) aktualizujući ga u njegovom zametku ili intenzitetu. I to predstavljanje jednog označenika (Darstellung eines Bedeuteten) kroz pokušaj, kroz klicu njegovog preuspostavljanja jeste jedan potpuno originalan način predstavljanja, kojem nema ravnog u oblasti nejezičkog života. To otuda što ovaj poslednji poznaje, u analogijama i znakovima, drugačije tipove naznačavanja (Hindeutung) nego što je to intenzivno, to će reći, anticipativno, najavljujuće (vorgreifende, andeutende) aktualizovanje.”*

(**Valter Benjamin: Zadatak prevodioca**)

Umesto na *uvek-već-falsifikatni trag* (jer: to je ona beskrajno podsticajna ne-autentičnost samog prateksta), odbegle karike (već nestalih) značenja se sada orijentišu na gradnje “nad prazninama” svojih beskonačno usložnjavajućih, “beztežinski” slažućih odnosa. Tek time se dostiže “mačje-pogledno” zahvatanje izvora ne/završivog procesa komplikovanja čak i ove svedeno-apstraktne linije bega/leta (gde bi varnica toga viđenja bila upravo *klica preuspostave označenika**), – ili, onog što energizuje i uvek dalje pokreće zastočno-izletni splet “u-procepu-usložnjenog” (*palimpsest*). I to samo onda kada je ovo jednom došlo do apsolutnog prekida, ili do praga atonalnog – kao onog (*intenzivno nepodnošljivog, (pra)motivacionog*).

Načelo istrajavanja u proizvodnji malih razlika, koje bi se – kao sebe-zidani mikro-obrasci čitanja nepoznatih svetova – vrlo lako i rasule, započinje da deluje upravo u toj sveusklađavajućoj “posudi sazvežđa”, *kutiji*; jer ona skriva topologiju pra/motiva ili pečat zvezdane hipersinhronije. Ali je krajnji rezultat toga upravo obrušavanje jednom dostignute tačke ubrzanja (tj. tačke njegove hiperposredovanosti u “formu samih relacija”) nazad u početnu tromost, ram podstrukture, *kutiju*. Odnosno, krajnji rezultat toga je trajno prekrivanje mesta postanka/izlučenja neke razlike-nijanse; – dakle, prekrivanje puta ili tajnog modusa nekog upravo-postajućeg-sveta /delezovski rečeno, jer: “sama postajanja su tajne, tajna ima svoje postajanje”/ – a što istovremeno onemogućava i njenu ponovljivost, prisetljivost. I to sve donde dok se ne pronađe njen surogat pri nekom drugom mediju. To je zrcalno umnoženi, susedni/odliveni izvor muzike, koji se otkriva samo na vrhuncu “zlo-izletog” ubrzanja, što završava *prislusavaočevim skliznućem* u izvanvremenu “prazninu susedstva” – tj. u prostor susedstva sa “u-letu-presretnutom” nepoznanicom. Tek to bi bio “u samom letu”, ili u živo-muzikalnoj izvedbi, ponovljen događaj stvaranja sveta, odnosno serije beskonačnih svetova.

&

Nema muzika kao *veliko neispoljeno* beše modus predsaznanja ishoda beskrajno varijabilnog puta svetlosti, – izraz međuprelaznog stanja još-ne-postojanja, koji je, zapravo, sabit/zaključen oblik pro-izvolje – za istrgavanjem svetlosti ljudskog saznanja *iz praznine još-nezazvučalog*.

Mesto sebe-zbrisanog početka stvaranja jeste apsolutna (ponočno odbrojana) tišina, nigdina bez tačaka orijentacije, ono što nije sasvim isto što i *ništa* nego je pre *poput ništa*: – mesto izvornog (svetlosno-narastajućeg) ništenja; svetla komora zbiranja pred-odjeka još nezazvučale muzike: *čekaonica duše*.

Jedini je uporednik *te tišine polustepenik njenog večno-zamahnog odstojanja* naspram Ništa. Ili je on *njena* tačno-pogađajuća ideja o Ništa (up. ekstatičkoj večnosti, koja pada u “ustajalu” tek nakon preekspaniranja svoje praslrike) – kao o onom od-*nje*-apsolutno različitom, koje je svoja vlastita (izgubljena) **pramogućnost** – ali preko koga *ona* upravo i saznaje/premerava širinu svoje **nadmogućnosti!** Otcepljeno i preudaljeno ostrvo na-sebi-ozbiljenog apsurdna sveznanja (jer upravo je Kipar “ostrvo blaženih”) – plutajuće kristalna pećina jednog iz-mraka-izvedenog zakona saznanja, mesto muzike podsticanja nemo-zvučnih struna “noćnog” ili prekognitivnog vida.

Prvobitnim zlom (ili, onim prvostvorenim na nivou Ideje) posredovan razvoj samosvesti prostora *apstraktno smišljene mogućnosti*, kao upravo onog *ne-sasvim-ništa* (iz koga nedokučivo izviru fenomeni), jeste uslov mogućnosti promisli ponora (usred) apsolutne razlike; uslov preduviđenja smisla večno-o-sebi pitajuće razlike, koja je večna uzajamna neuklopivost *sebe-skrivajućeg* bitka i *preekspaniranog* ništavila – pitanje od koga tek počinje sam praizvorni život kao ono neuslovljeno postajanje-sobom.

To bi značilo da Ananke/Kiprida, kao subjekt pra-usamljenog pokušaja zamisliteljstva univerzuma (– kome iz daljine otpozdravlja jedino *zloduh preko-metafore*, vihorski Eros –), tek nateravajući sopstvenu Ideju da se (*na-vlastitoj-opreci – obrtnom polukrugu*) ozbilji, stiće svest o samoj sebi.

&

Levo krilo majčinog ogledala beše instrument obuhvatanja kosmosa – u vremenu *pre* njegovog pomaka kroz haos: *pre* njegovog *idejnog razvoja* do sebe. *Desno krilo majčinog ogledala* izlivalo je nit zvučnog pogađanja Mojrinog (– iz perspektive *levog krila* –) ***zvezde usred haosa***, ili, jednog fluktuirajućeg plama rođenog iz *crne rupe* celovitog kosmopoetskog tkanja. Tek stoga ovo tkanje kroji nov smisao upisanom varnicom bele memorije – na neotkriveno mu poreklo u jednom sasvim još nepoznatom subjektu.

Stoga se mogu uslovno izlučiti sledeće faze na putu prelaženja *levog krila* (koje je silovito-zamahna stvarnost prametafore) ka *desnom krilu* (koje je slika/zastoj aktualnog – onog u-snu-anticipiranog), i obratno: – putu dvosmernog postajanja brisano-pisanog, i upravo stoga nemogućeg teksta sveta, koji je u svom daljem rastu **saturnski obustavljen**. I on bi bio ona nikad-do-kraja protumačena i zato nemopevna (božanski animalna) kompozicija – što je i u drevnim vremenima (za ljudski svet) neobjavljajuća:

1. fiksiranje jednom opažene suprotnosti između prve/metaforičke i druge/aktualne ravni, odnosno između levog i desnog krila; 2. inverzija mesta jednom fiksiranih suprotnosti, 3. „spaljivanje” čvorišne tačke njihovog samog kontakta, 4. lomovno istrigavanje prostora *desnog* krila *ogledala* koje se upravo padom u sopstvenu nadnevidljivost preduklopilo u *levo*; odnosno preslikavanje ponorom razotkrivajuće razlike između *levog*/subjektivnog i *desnog*/objektivnog krila toga ogledala, na stranu *desnog* – koje se otud dvostruko u sebi udvaja, postajući ***raspeto četvorostruko***, i sažimajući u sebi sve prethodne faze; – dakle, *postajući sam obrazac komponovanja*, zgusnuti oblik ideje o prostoru još neispoljene muzike.

„Betoven je kao prvi umio da uz pomoć malih motiva osnuje snažne intenzitete, koji se svi zajedno nadgrađuju na jednom kliconosnom motivu, izazivaču ideje. Princip suprotnosti koji vlada svom umjetnošću dolazi do svog prava tek onda kad sluša dejstvo ideje tog kliconosnog motiva.” *

(Adorno: *Filozofija nove muzike*)

Iz *loma* među-zvučne beline *desnog/crnog* krila Anankinog Krst-razbojnog *Ogledala* sledi umetanje *belog* polja *levog* krila u procep *desnog*, u kome se takođe krije *crna*, mrtvo-bezvučna tačka. Otud je nastao kristalno-osovinski točak pokretnog odvajanja i spajanja suprotnosti (poput kaleidoskopa) koji kao izvesan „detektor praznine” izvodaše na videlo sve podstrukturalno skrivene, malo-verovatne kombinacije, – dovodeći do punog izraza podstrukturalnu nit *tačno-pauzičnog* odmeravanja trenutka/mesta za onakav spoj koji bi se nalazio uvek u procepu između dve brzine/nijanse. Stoga jedan – upravo sopstvenom zadržkom, a zarad pred-sagledanja budućeg konteksta sopstvene pojave – „obratno-ritmovan” glas jeste glas vođenja jedne muzičke priče; on se pak javlja samo kao unapred uklopljen u predzadatu strukturu svog tumačenja – ali na takav način da njegov momenat, dužina i tonska nijansa nisu predvidivi iz okvira same te strukture /Takva je muzika u svim svojim momentima podjednako blizu središnjoj tački. (...) Više ne postoji nikakav nebitan prelaz između suštinskih momenata, „tema”;* /Adorno/. Tako ove dve suprotnosti dolaze do mogućnosti svog večno-trajnog suočavanja tek kada ukrste svoje za polustepen pomerene obratnike/linije sila („na gore” i „na dole”); *te tako one stvaraju trajno-ravnotežan međuprostor predstvaralačke napetosti* – prostor njihove nemoguće saegzistencije koji je stabilan u svom neusmerenom rastu, u smislu da ni u jednom momentu ne dovodi do neminovnosti preklopa jedne putujuće linije sile drugom. A tu opasnost izbegava upravo tako što razbija fiksiranu („mračnu”) tačku njihovog susreta, na bezbroj tonskih sedimenata odražene svetlosti: dakle, time što relativizuje ili blago decentrira mesto tog „utopističkog“ im susreta – otvarajući ga za ***beskonačni rast prema sitnome***.

Tek time taj podstrukturalno umetnut točkić, kao *belina međuzvučnog* (razbijena ili samoreflektovana pauza), postupno prestrukturalira model građenja prestabilisane, sustvaralačke sprege polazne suprotnosti (između Jastva i njegovim *Ogledalom* ispovrnutog sveta); jer taj *na-sebi-zamrznut* obrazac čitanja/pisanja *beskonačnog teksta sveta*, beše ništio smisao ponora sred malih razlika, te je dovodio do

prvog manifestnog zla; – do zastoja *muzike s mozaika praurezno-slikovnih znakova*, poteklih od *umrlo-svetske duše*. Tek time ovaj obrazac stvaranja/tumačenja isklapa put/zrak negentropijskog proboja svih naslaganih pokrova okolo *svetlosne tišine, jezgra muzike neispoljenog*; – odnosno, daje od sebe uslov ospoljenja podstrukturnog tona – kao obratno-rasvetne svetlosti predsaznanja, što pridolazi od tačno-aspektualne *među-mere* jednog *u-noć-povučenog prostora*. Otud ova *beskrajno mala mera* za jedan **poseban ugao svetlosti** – *tajna preodluka noći* – ne može biti podležuća ni jednoj mogućoj svetlosti! /Jer je jednim daleko zaobilaznim putem već i samu stvara; jer, nije li sred-okeana-noći plutajuća – mahnito postajuća – *odluka*, drugo do proces dvosmerno sudarnog postajanja *ujedno*: upostojavajuće strasti Feniksove i svepotresne neutralnosti Mojrine?! Stoga je ova *među-mera* jedno trajno napeto mesto gde se zbiva tišina predodlučivanja, prostor reflektovane tišine – *izdah samooplodne praznine beskonačnosti*. To je prostor koji raste, kao gigant bez smera, čistim diskontinuitetom njihanja predznanom putanjom svojih protiv-smerova: – „kosi” ili prekognitivni vid prvog prislušavaoca *neme muzike*, kao „slepilo moreplovca koji istrajava kroz najdublji čas olujne noći“; to je prostor predizmerene nadnemogućnosti, koji paradoksalno raste još i preko svoga „nad” – ka obliku saznanja svoje apsolutno skrivene poredbe (nemoguće paralele) u onom slabašnom, osetljivom, sićušnom. Otkrito načelo stvaranja.

(Primer takve zvezdano obrušavajuće, lomovno istrjavajuće, te međutrenutnim probleskom praznine brujuće muzike, bili bi Beethovenovi gudački kvarteti *Razumovski, Poslednji Kvarteti*, a nadasve *Velika Fuga B-dur, opus 133*).